

Els carrers de Managua

OPINIÓ

Dsde el portón de la UCA (*Universitat Catòlica*), dos cuadras al norte, una al este, dos al norte". Aquesta va ser la primera direcció que van donar-me a Nicaragua quan vaig arribar-hi per primera vegada l'any 84. Els carrers de Managua, la capital del país, no tenen nom, o millor dit va acabar imposant-se la denominació criolla per sobre el nomenclator. Les raons d'això cal buscar-les en la tradició popular i en el terrible terratrèmol de 1972 que va destruir completament el centre de Managua. Les poques cases que van quedar dretes van ser abandonades, en els solars on hi havien hagut edificis, no es va tornar a construir. Tot va quedar buit sota la mirada atenta de l'antic edifici antisísmic del Banc of America i actualment seu del govern.

Aquests mateixos carrers que van ser escenari de la caiguda d'una dictadura en una lluita fratricida, deu anys de revolució, unes negociacions de pau i la derrota dels que havien fet la revolució davant les urnes el mes de febrer passat, han tornat a ser els muts testimonis que moltes coses no funcionen en la societat nicaragüenca. De fet, són molts els que comencen a pensar que faria falta una solució miraculosa per donar un tomb radical a la situació.

La vaga dels 260.000 afiliats al sindicat sandinista Front Nacional dels Treballadors ha posat de manifest el que tothom sap: l'existència d'una situació insostenible econòmica i laboral que constitueix una sangonera incontrolable per als nicaragüencs. La devaluació del córdoba i la nacionalització de nombroses empreses estatals han accentuat el caos d'una economia que no aixeca el cap i que ha obligat els vaguistes a demanar augments salarials del 700 per cent, impossibles de portar-se a la realitat, malgrat que la matèria realitat ho faci imprescindible.

Però aquest moviment de protesta també ha posat en evidència per si quedava alguna persona amb dubtes que les divisions entre els nicaragüencs estan encara molt lluny de tancar-se. Testimonis presencials

han assenyalat que en els disturbis han pres part ex-dirigents i escamots de la Contra armats, no se sap com. Segons sembla aquests grups van ser els encarregats de defensar l'emissora governamental Ràdio Corporación. I sempre sota la mirada atenta de la Policia Sandinista i l'exèrcit que no van prendre part en els enfrontaments i que en cap moment van semblar disposats a desallotjar els edificis governamentals ocupats pels vaguistes. Les forces de seguretat van complir les ordres de sortir al carrer donades per Chamorro, però no van fer res més. La vaga doncs ha servit de test per a Chamorro i per a l'exèrcit sandinista. Uns han donat ordres, els altres les han obeït.

Però aquesta protesta que ha paralytitzat Nicaragua durant dues setmanes ha posat també de manifest la terrible feblesa de les bases sobre les quals es fonamenta l'actual panorama polític i en el que tots, govern, sectors radicals, sandinistes i el vice-president Virgilio Godoy estan implicats en una violenta baralla.

L'exemple d'això el podem trobar en el fet que hores abans que tornessin a començar les negociacions entre el govern de Violeta Chamorro i els sindicats sandinistes, la presidenta nicaragüenca va desautoritzar un sospitós "Comitè de Salvació Nacional" creat pel vice-president Virgilio Godoy. Públicament, Chamorro va rebutjar la formació d'aquest comitè argumentant que només ella i el seu govern eren els responsables de les accions per intentar normalitzar la situació de Nicaragua.

Aquest "Comitè de Salvació Nacional" proposat per Virgilio Godoy estava integrat per polítics de la Unión Nacional Opositora (UNO) i per empresaris i sindicalistes pro-governamentals. Godoy va justificar la constitució d'aquest comitè per a fer "front a l'activitat delictiva del Front Sandinista", al qual va acusar d'organitzar i finançar els disturbis. Tothom afirma que

el vice-president Godoy va crear aquest comitè per solucionar la crisi del país, passant per damunt del govern de Chamorro. Les fissures en el tàndem Chamorro-Godoy, si es que aquest tàndem ha existit políticament parlant alguna vegada, s'han fet amb aquesta crisi gairebé insalvables.

Després de la victòria electoral en què Violeta Chamorro va derrotar els sandinistes aquesta va formar un govern sense membres de l'UNO, malgrat que aquesta coalició va ser l'eina del triomf de Chamorro en els eleccions del passat 25 de febrer.

La situació personal i política entre aquests dos personatges arribà a tal nivell que el vice-president Virgilio Godoy no té despatx i no participa en cap de les decisions importants que adopta el govern. Virgilio Godoy ha repetit públicament que el tenen marginat. A Virgilio Godoy per interessos polítics evidents li interessa aquesta marginació.

Godoy ha manifestat que Violeta Chamorro pren les decisions sense consultar l'UNO i els que governen el país són de fet un grup de tecnòcrates format pel gendre de la presidenta, Antonio Lacayo, actual ministre de la Presidència, Alfredo César, primer secretari de l'Assemblea Nacional i Carlos Hurtado, ministre de Governació.

Però la inestabilitat política nicaragüenca ha deixat sentir els seus efectes a l'Amèrica Central. La resta de presidents centramericans van fer públic un comunicat en què deien que la vaga dels sindicats sandinistes constituïa una greu amenaça per al procés polític posat en marxa al país. Mentre una mica més al nord, els Estats Units han posat la mirada atenta en el que passava a Nicaragua. L'ambaixador dels Estats Units a Hondures ho va deixar ben clar descartant la possibilitat d'una intervenció militar nord-americana a Nicaragua. N'hi ha que no perden pistonada.

Josep Morell